

[Kjeld Olesen.]

tere denne udvikling. Det er ikke blot tomme talemåder, når det siges, at en fortsat tilfredsstillende beskæftigelse og en fortsat økonomisk fremgang står og falder med, at vi får sat tilstrækkeligt ind mod inflationen. Eller sagt på en anden måde: den allervigtigste opgave, der står for, er at få dæmpet det indenlandske efterspørgselspres og dermed forbedret betalingsbalancen. Heri skulle egentlig ikke være noget nyt, tværtimod har dette emne præget adskillige debatter. Men det særlige er, at situationen kræver, at vi i dette ting kommer bort fra gamle postulater om, at ethvert andet parti end regeringens kunne klare de økonomiske problemer i et snuptag. At bekæmpe denne internationale inflationsbevægelse er et ansvar, der burde påhvile også oppositionen, men naturligvis først og fremmest regeringspartiet, og vi er parate til fortsat at påtage os dette ansvar.

De første eksempler i det nye folketingsår vil være lovforslag fra økonomiministeren vedrørende en lovgivning, som skal give regeringen tilstrækkelig bemyndigelse til regulering af udlånspolitikken. Et andet er boligministerens ændrede bekendtgørelse, der tager sigte på at få en nødvendig planlægning af byggeriet og dermed en bedre udnyttelse af ressourcerne.

En dæmpning af efterspørgslen mærkes i befolkningen, og vi ved, at det hver gang møder større eller mindre kritik. Når et parti påtager sig regeringsansvaret, omfatter det også ansvaret for at gøre det nødvendige, men for mange også ubehagelige. Afgørende må være, at de skridt, man tager, er, som vi vist plejer at udtrykke det, socialt afbalancerede. Det ved befolkningen at socialdemokratiet tilstræber.

I skattedebatten har socialdemokratiet i praksis vist at der kan spares. Det skal vi fortsat gøre, og vi skal videreføre rationaliseringen inden for administrationen, ligesom vi skal undgå dobbeltadministration. Men vil vi det i velfærdssamfundet, som kun få ønsker forringet, så må det offentlige også have de nødvendige midler. Jeg synes, det er til at tage at føle på, når et parti ønsker at ødelægge velfærdssamfundet for at skabe skattelettelser. Jeg synes, det er mere ynkeligt at høre politiske udtalelser om, at man skal bevare goderne, når man samtidig fore-

gøgler befolkningen, at der er muligheder for meget store skattelettelser.

Naturligvis kan der ændres på det bestående skattesystem, og socialdemokratiet erkender, at indkomstbeskatningen ikke er tilfredsstillende, som den fungerer. Derfor må især lønmodtagere bortset fra de højstlønnede have grund til forventning til de tanker, der er nævnt i statsministerens redegørelse.

Der er nu lagt op til et væsentligt skridt henimod afskaffelsen af de mange forskellige fradrag. Man kan forsøge at vende og dreje det på mangfoldige måder, men lige meget hvilken fremstilling af problemet man forsøger, så kommer man ikke uden om den enkle kendsgerning, at fradrag i indkomsten virker på en socialt urimelig måde. Det samme fradrag har en væsensforskellig virkning, om det fradrages en lille indkomst eller en stor, med en urimelig fordel for den store. Alene ved at finansministeren nu bebuder en beskæring af fradragene, ligger et stort fremskridt. Endnu bedre bliver det, når man som bebudet i det hele taget går helt bort fra at trække de beskårede fradrag fra indkomsten og i stedet trækker dem fra skatten, således at det altså får en ensartet virkning uafhængig af indkomstens størrelse.

Naturligvis er de forskellige ændringer i fradragene ikke møntet på de afskrivningsmuligheder af forskellig slags, som er helt nødvendige for erhvervslivet, hvis det skal klare sig i den internationale konkurrence, og hvis vi skal fastholde beskæftigelsen. Hver af de love, der på dette område er gennemført gennem årene, har haft dette sigte. Men vi ved også, at der findes kredse, som i, skal vi sige helt umådeholden grad bevidst søger at spekulere i denne lovgivning, og vi finder det helt naturligt, at lønmodtagere finder det urimeligt, at nogle formår at få den skattepligtige indkomst bragt ned på et nul.

På denne baggrund er det godt, at finansministeren nu stiller forslag om, at en skattepligtig indkomst ved hjælp af afskrivningsregler ikke kan komme ned under det, der svarer til et privatforbrug. Økonomer vil måske hævde, at der ikke er så forfærdelig mange penge at hente i et sådant forslag, og jeg tror, de har ret. Men dette er ikke et spørgsmål om kroner, men om principper, og vi kan ganske simpelt ikke fortsætte med